



Arrest

nr. 75 434 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2012.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2012 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken werd vastgesteld dat de verzoekende partij reeds asiel aanvroeg in Nederland op 12 oktober 2009 en in Duitsland op 17 augustus 2010.

Op 25 november 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Nederlandse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). De Nederlandse autoriteiten deelden per brief van 7 december 2011 mee dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Uit een onderzoek in Italië was immers gebleken dat de verzoekende partij in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op humanitaire gronden geldig tot 16 april 2012. Op 22 april 2010 hebben de Nederlandse autoriteiten de Italiaanse autoriteiten dan ook verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 23 van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst. Op 27 mei 2010 hebben de Italiaanse autoriteiten dit verzoek gehonoreerd.

Ook de Duitse autoriteiten hebben een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten gericht. Ook zij verkregen op 26 april 2011 de toestemming van de Italiaanse autoriteiten.

Op 21 december 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b en 20.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 06/06/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 05/06/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde reeds asiel te hebben aangevraagd in Italië, Nederland en Duitsland. Het europa verslag bevestigt dit. Betrokkene legt geen enkel document voor. Hij verklaart van Nederland naar Duitsland te zijn gereisd in augustus 2010 en Duitsland te hebben verlaten op 28/05/2011 voor België. Hij verklaarde het Schengengebied niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaarde minderjarig te zijn, maar uit het medisch verslag van 12/08/2011 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Op 21/12/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16§1.e van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement (art. 20.1.b van de Dublin Verordening) waarin wordt gesteld dat Italië verantwoordelijk is geworden tot terugname van bovengenoemde persoon. De Italiaanse autoriteiten werden op 24/01/2012 hiervan in kennis gesteld.

Betrokkene geeft geen reden waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt zijn asielaanvraag in Italië niet te hebben afgewacht en van Italië te zijn doorgereisd naar Nederland en van daaruit naar Duitsland. Echter, deze stuurden hem terug naar Italië. In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en

dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Immers, betrokkene beaamt asiel te hebben aangevraagd in Italië maar spoedig te zijn doorgereisd naar Nederland. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Trouwens werd betrokkene naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Italië door de Italiaanse autoriteiten niet gerepatrieerd naar zijn thuisland.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van

het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben die een terugname verhinderen.

Gelet op al deze elementen, is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b en 20.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. “

Op 9 februari 2012 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Wat de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Ter terechtzitting hierop gewezen meldt de raadsman van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep betreffende de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats is onontvankelijk.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)*

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

3.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring was voorzien op 16 februari 2012. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt

aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Ten onrechte is de Belgische overheid van oordeel dat zij niet verantwoordelijk is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Zij baseert zich op de Dublin II verordening en meent dat Italië verantwoordelijk is voor de aanvraag.

Niets is minder waar !

Er is geen formeel akkoord van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij de asielaanvraag wensen te behandelen en dat zij kunnen garanderen dat er voldoende opvang zal voorzien worden voor verzoeker.

Dit is immers belangrijk aangezien Italië wordt geplaagd met een massale toestroom van vluchtelingen sinds de recente gebeurtenissen in Noord Afrika en dit tot gevolg heeft dat Italië niet (langer) in staat is aan vluchtelingen de nodige opvang en voorzieningen te verschaffen.

Mensenrechtenorganisaties klagen deze wantoestanden al geruime tijd aan (zie bv Amnesty Internationaal STUKS, Artsen zonder grenzen STUK4 en tal van publicaties in de pers STUKS)

Het dient dan ook in dat licht te worden gezien dat verzoeker weliswaar asiel heeft aangevraagd in Italië, maar nog voor de beëindiging het land heeft verlaten. Verzoeker is immers afkomstig uit Afrika en aldus te zamen met de massale vluchtelingentoostrom uit het noorden van het continent naar Europa gevlucht. Aangezien hij in Italië werd geconfronteerd met de slechte opvangmogelijkheden aldaar, vluchtte hij onmiddellijk door naar het noorden van Europa.

Er moet worden benadrukt dat slechte opvangmogelijkheden niet alleen zich situeren in Lampedusa, maar dat in heel Italië de opvangmogelijkheden zwaar onder druk komen te staan.

Men kan zich trouwens de vraag stellen wat de behandeling van asielprocedures in Italië inhoudt, nu de Italiaanse autoriteiten er zelfs niet in slagen om nog maar te antwoorden op verzoeken van EU landen.

Nu de Belgische autoriteiten geen onderzoek hebben gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië diende zij, gelet op voorgaande de asielaanvraag zelf te behandelen op basis van art. 3.2 van de Europese Verordening.

Uw zetel heeft in het verleden trouwens al beslissingen tot uitlevering aan Italië geschorst (RVV arrest nr 74 623 van 03/02/2012 STUK6)

Dit is ook logisch gelet op de veroordeling van België door het Europees Hof omtrent de uitlevering naar een EU land dat er in niet in slaagt om vluchtelingen een menswaardige opvang te bieden (in casu Griekenland : EFIRM 21 januari 2011, M.S.S. /België en Griekenland, § 218).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op de hoogte was van de wantoestand van het vluchtelingenbeleid in Italië enerzijds en tevens geen onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie anderzijds, schendt de beslissing dan ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald artikel 3. Dit artikel bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het actuele asielbeleid in Italië waarbij asielzoekers gewoon op straat aan hun lot worden overgelaten houdt een schending van dit artikel zodat de beslissing om verzoeker naar dit land te sturen dit ook doet.

De betreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België. Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

4.3.2.2. Beoordeling

4.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

4.3.2.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

4.3.2.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

4.3.2.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.2.2.2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij pas in haar verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij de overheid in essentie verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië.

Uit het gehoorverslag van 18 november 2011 blijkt dat de verzoekende partij op de vraag *"Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?"*, het volgende antwoordde: *"nee, geen specifieke reden, ik hou van België..."*. En op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?"*, antwoordde de verzoekende partij het volgende *"Ik wil niet terug naar Duitsland of Nederland omdat mijn AA werd afgewezen daar"*. De verzoekende partij gaf tevens te kennen in september 2009 een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. Nergens uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen blijkt dat zij vreest voor een niet correcte behandeling van de asielprocedure of voor een gebrek aan opvang, noch dat zij bij haar eerdere asielaanvraag in Italië werd geconfronteerd met de slechte opvangmogelijkheden aldaar. Wel integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij verblijfsgechtigd is in Italië. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten.

De verzoekende partij is volgens haar eigen verklaringen in Italië aangekomen op 27 september 2010 en heeft aldaar een asielaanvraag ingediend. Zij heeft de behandeling van haar asielaanvraag in Italië niet afgewacht en is van Italië doorgereisd naar Nederland, alwaar zij in april 2009 een asielaanvraag indiende. De verzoekende partij reisde vervolgens door naar Duitsland, waar zij in augustus 2010 een asielaanvraag indiende. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en uit de gegevens waarover de verwerende partij beschikt kan de verwerende partij bijgevolg onmogelijk een vrees voor gebrek aan opvang of niet correcte behandeling van de asielprocedure in haar hoofde afleiden.

Waar de verwerende partij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Italië kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, en bovendien Italië steeds zijn toestemming met overname van de verzoekende partij in het verleden heeft gegeven en thans expliciet ook op 9 februari 2012, komt het de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat Italië wordt geplaagd met een massale toestroom van vluchtelingen sinds de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika hetgeen tot gevolg heeft dat Italië niet langer in staat is aan vluchtelingen de nodige opvang en voorzieningen te verschaffen. Voormelde situatie wordt door mensenrechtenorganisaties massaal aangeklaagd. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij zelf dat zij een formeel akkoord tot overname uitgaand van de Italiaanse autoriteiten belangrijk acht. Dit formeel akkoord bevindt zich sedert 9 februari 2012 in het administratief dossier derwijze dat de verzoekende partij niet langer belang toont bij haar grief dat dergelijk akkoord ontbreekt. Uit de fax van 9 februari 2012 van de Italiaanse autoriteiten blijkt hun bezorgdheid om aan de verzoekende partij een correcte opvang te verlenen gelet op hun vraagstelling naar de medische toestand van de verzoekende partij, en naar bijzondere omstandigheden die eigen zouden zijn aan de situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst ter zake naar artikelen van Amnesty International en van Artsen Zonder Grenzen en naar enkele publicaties in de pers die zij aan haar verzoekschrift toevoegt. Nu de verzoekende partij verblijfsgechtigd in Italië blijkt te zijn (zie brief van de Nederlandse autoriteiten van 7 december 2011: *"Uit een onderzoek in Italië is gebleken dat betrokkene in het bezit is van een verblijfsvergunning op humanitaire gronden geldig tot 16 april 2012"*), minstens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten oog hebben voor de individuele situatie van de verzoekende partij wat de

opvang betreft, kan zij zich niet vergelijken met de vluchtelingen waarover de door haar aangehaalde artikelen en rapporten schrijven.

De Raad stelt vast dat zowel in het artikel van Amnesty International als in het artikel van Artsen Zonder Grenzen en twee overige persartikels de aanpak door Italië van asielzoekers die door de problemen in Noord-Afrika in Lampedusa of het Zuiden van Italië zijn gestrand, wordt aangekaart. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de bootvluchtelingen die massaal toestroomden in Lampedusa en het Zuiden van Italië. Uit het administratief dossier blijkt zelfs integendeel dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien was voor Rome.

De Raad stelt vast dat het derde persartikel dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt ("*Italy's Complacency on Racism Puts Lives at Risk*") handelt over de houding van Italië met betrekking tot racisme. Dit heeft evenwel geen uitstaans met de door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangekaarte opvangproblematiek in Italië. Bovendien is deze informatie te algemeen van aard teneinde door dergelijke verwijzing aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een risico zou bestaan op een onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Het ingeroepen risico moet immers een individueel karakter hebben en het moet met andere woorden voldoende concreet en aantoonbaar zijn.

Kortom de verzoekende partij laat na in concreto aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie van asielzoekers aangeklaagd in de artikelen waarnaar zij verwijst.

De Raad merkt ook op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 9 februari 2012 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Wel integendeel blijkt zij al verblijfsgerechtigd om humanitaire redenen te zijn. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de Dublin-II-Verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken.

Er is prima facie geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure of dat de verzoekende partij een gebrekkige opvang te wachten staat. Het gezegde in het verzoekschrift dat hij in Italië al werd geconfronteerd met slechte opvangmogelijkheden is een loutere bewering die de verzoekende partij nooit eerder kenbaar maakt. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure en de opvang in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan voor de verzoekende partij dat zij een behandeling zou ondergaan die een schending van artikel 3 EVRM zou teweegbrengen.

De Raad concludeert dat de documentatie waarnaar de verzoekende partij verwijst om aan te tonen dat haar overdracht naar Italië mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is. Ze bevat geen specifieke informatie met betrekking tot verblijfsgerechtigde Somalische asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-II-verordening nadat zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend, maar louter algemene informatie. Tevens dient te worden opgemerkt dat een groot deel van de informatie betrekking heeft op de situatie van asielzoekers die zich over zee een toegang tot Italië willen verschaffen en dus niet op vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen.

In de mate de verzoekende partij aldus van mening is dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld in Italië, hetzij dat zij geen opvang zou krijgen hetzij een gebrekkige opvang of dat zij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure, kan de verzoekende partij bovendien haar rechten in Italië uit te putten. De Italiaanse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien de verzoekende partij meent dat dit niet het geval is kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent dat de Europese richtlijnen en normen inzake de asielprocedure en opvang niet worden nageleefd en een 'interim measure' vragen.

De verwijzing door de verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

en naar Europese rechtspraak, doet aan het voorgaande geen afbreuk en de verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

M. BEELEN